

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: J. J., DIČ: X
bytem X
zastoupený firmou s daňovým poradenstvím AUDAKA s.r.o.
IČ: 649 39 090, sídlem Husitská 344/63, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Finanční úřad pro hlavní město Prahu
sídl. Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2022, č.j. 8569781/22/2000-11451-106054,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho námitku podanou ve věci Vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 4. 8. 2022 č. j. 6634944/20/2010-70461-106776 (dále jen „vyrozumění“) vydaného Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10 (dále též „správce daně“).
2. Tímto rozhodnutím správce daně informoval žalobce, tehdy daňový subjekt, že mu podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) ve znění účinném ode dne 1. 1. 2021 vznikl úrok z neoprávněného jednání správce daně a úrok z nesprávně stanovené daně z nemovitostí za zdaňovací období 1996, 1997 a 1998, který byl předepsán Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

do evidence na osobní daňový účet daňového subjektu dne 3. 8. 2022 ve výši 73 846 Kč. Tento úrok odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou (dále též „ČNB“), zvýšené o 14 procentních bodů, platnou pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě později, ode dne její úhrady, od 1. 1. 2021 odpovídá ročně výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 8 procentních bodů, platnou pro první den příslušného kalendářního pololetí.

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí žalobou. Žalobce v jediném žalobním bodu namítá výši procentních bodů, že mu měl být přiznán úrok ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí po celou dobu do úhrady, přitom od 1. 1. 2021 mu byl přiznán úrok ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené pouze o 8 procentních bodů. Tento rozdíl 6 procentních bodů od uvedeného data je těžištěm sporu. Žalobce nesouhlasí se správcem daně, který postupoval podle bodu 11 přechodných ustanovení novely zákona č. 283/2020 Sb. (dále též „*novela*“), podle žalobce měl správce daně aplikovat právo účinné v době, kdy dluh vznikl a trvá, proto správce daně měl přiznat úrok ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 14 procentních bodů. Přechodná ustanovení považuje žalobce za protiústavní, jelikož zpětně mění jeho očekávání v určitou výši úroku. Přechodným ustanovením mu byl zpětně retroaktivně snížen úrok ze 14% na 8% k repo sazbě vyhlášené ČNB. Podle žalobce přednost má právní jistota a důvěra v platné právo, neboť měl založené oprávněné očekávání. K tomuto poukazuje na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu a tvrdí, že v důsledku novely mu bylo zasazeno do hmotněprávní sféry a úrok placený správcem daně za jeho pochybení je příslušenství daně jako součást daňové povinnosti. Zákonodárce ani v důvodové zprávě k novele zákona, ani v odůvodnění vládního návrhu neodůvodnil retroaktivitu úpravy. Žalobci proto měl být úrok ve výši reposazby zvýšené o 14 procentních bodů přiznán i po 1. 1. 2021. I kdyby bylo přechodné ustanovení v novele daňového řádu nepravě retroaktivní, stále musí důvěra v právo přetrvat. Zákonodárce již založil legitimní očekávání žalobce na úrok ve výši reposazby zvýšené o 14 procentních bodů. Soudu žalobce navrhuje, aby věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení věty poslední bodu 11 přechodných ustanovení novely.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že postupoval v souladu s Čl. II novely. Toto ustanovení přineslo jasné odlišení, od jakého časového okamžiku bude aplikován nejen nový úrok (úrok z neoprávněného jednání správce daně byl nahrazen úrokem z nesprávně stanovené daně), ale také změny parametrů a dalších aspektů úroků, zejména pak jejich výše. Právě z důvodů právní jistoty bylo v přechodných ustanoveních novely výslovně stanoveno, že se úroky uplatňují podle dosavadní úpravy přede dnem nabytí účinnosti nové úpravy, zatímco úroky podle úpravy nové se aplikují ode dne nabytí účinnosti změny. Změnu výše úroků umožňovala zejména skutečnost, že podle platné právní úpravy úroky vznikají za každý jednotlivý den, jsou-li v daném dni splněny podmínky pro jejich vznik. Přechodné ustanovení je součástí právního řádu České republiky, kterým je žalovaný povinen jakožto orgán státní správy se při své činnosti řídit.
5. Žalobce v replice ze dne 23. 2. 2024 na své argumentaci setrval a doplnil, že zásahem do uzavřeného skutkového stavu (stát začal disponovat s jeho finančními prostředky poté, co žalobce podal žalobu a zaplatil daň) porušil jeho legitimní očekávání, které se žalobci mohlo dostat, pokud by byl se svou žalobou úspěšný. Novelou došlo ke znemožnění nabytí Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

legitimně očekávaného majetku, resp. k tomu, že úrok bude nižší a nebude ve výši reposazby zvýšené o 14 procentních bodů, nýbrž jen o 8 procentních bodů. Snížení takto přiznaného úroku mělo dopad na výši nákladů žalobce na zastupování, resp. na finanční parametry dohody žalobce se zástupcem o jeho odměně za vypracování žaloby, a na cenu zdrojů k úhradě daně a jejich alokaci. Jelikož zákonodárce jednorázově snížil výši úroku, žalobce byl nucen na sebe převzít vyšší závazky na opatření zdroje k úhradě daně a na odměnu právního zástupce, než by převzal při odškodnění nižším. Žalobce dále tvrdí, že měl za to, že dojde-li ke shodnému projevu vůle dvou stran, vznikne smlouva. Když žalobce v roce 2017 vstupoval do veřejnoprávního vztahu se státem, platila pro odškodnění daňových subjektů jiná pravidla. Jednalo se o závazek státu, s nímž žalobce při plánování svého podnikání počítal a stát tento svůj „smluvní závazek“ porušil tím, že ve svůj prospěch snížil výši odškodnění za svou nezákonnou činnost. Došlo proto k porušení ústavního principu neakcesorické povahy. Na pomyslných miskách vah stojí zájem na sjednocení některých sazeb v daňovém řádu a zájem státu se majetkově obohatit na osobách, kterým nezákonně dočasně zabavil jejich majetek tím, že snížil odškodnění osobám, na jejichž úkor se obohatil. Zákonodárce snížením odškodnění vytvořil zvláštní skupinu daňových subjektů, kterým přede dnem 1. 1. 2021 nezákonně zabavil finanční prostředky a část odškodnění, která měla být vyplacena těmto osobám, má sloužit na politiku státní dekriminální daňových delikventů.

6. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce, který v žalobě zmínil se toliko k „případné“ volbě termínu jednání, pak po řádném poučení soudu nereagoval, zda jednání požaduje, proto soud shledal, že s tímto postupem souhlasil konkludentně (§ 51 s. ř. s.). Soud shledal, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
8. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství (dále též „OFŘ“) ze dne 13. 5. 2022 č. j. 18221/22/5100-41456-712609 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016 č. j. 5472390/16/2010-80542-119458, jímž bylo původně zřízeno zástavní právo k podílu žalobce k zajištění neuhrazené daně z nemovitých věcí v celkové výši 359 701 Kč. Důvodem uvedeného rozhodnutí OFŘ bylo, že zanikla povinnost žalobce uhradit nedoplatky na dani z nemovitostí okamžikem, kdy došlo k jejich převodu na nové vlastníky v roce 2000, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2022 č. j. 6 Afs 28/2021-36, který se vztahoval k předchozí věci. Žalobce přestala tížit neuhrazená daň, proto správce daně nemohl zřídit zástavní právo k podílu žalobce v obchodní korporaci.
9. Dne 4. 8. 2022 správce daně pod č. j. 6634944/22/2010-70461-106776 (prvoinstanční rozhodnutí) vyrozuměl žalobce o úroku z vratitelného přeplatku z neoprávněného jednání správce daně a úroku z nesprávně stanovené daně. V odůvodnění konstatoval, že podle § 254 odst. 1 daňového řádu účinného do 31. 12. 2020 náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě později, ode dne její úhrady. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu v účinném znění Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

úrok z nesprávně stanovené daně vzniká ode dne následujícího po dni splatnosti částky uvedené v zajišťovacím příkazu, nebo došlo-li k její úhradě později, ode dne její úhrady, do dne jejího vrácení, použití nebo převedení, nejpozději však do uplynutí lhůty pro její vrácení. Výše úroku z nesprávně stanovené daně odpovídá výši úroku z prodlení.

10. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil námitkou. O námitce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 11. 11. 2022 č.j. 8569781/22/2000-11451-106054) tak, že námitku zamítl. V odůvodnění odkázal na rozhodnutí správce daně a doplnil, že podle § 254 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném ode dne 1.1.2021 úrok z nesprávně stanovené daně odpovídá výši úroku z prodlení. Tato výše úroku z prodlení odpovídá výši úroku z prodlení podle § 1970 občanského zákoníku a ve vazbě na nařízení vlády č. 351/2013 Sb. pak činí repo sazbu stanovenou ČNB, zvýšenou o 8 procentních bodů, platnou pro první den příslušného kalendářního pololetí. Přejedná ustanovení novely. Změnu úpravy úroků (obecně všech typů úroků, tedy i hrazených správcem daně i hrazených daňovým subjektem) pak řeší jejich bod 11. Připomněl, že úroky vznikají za každý jednotlivý den, jsou-li v daném dni splněny podmínky pro jeho vznik. Dosavadní úroky tak mohou naposledy vzniknout za den předcházející nabytí účinnosti nového zákona (tedy za den 31.12.2020), zatímco úroky podle nové právní úpravy nejdříve za den, kdy tato úprava nabyla účinnosti (tedy za den 1.1.2021). Daňovému subjektu náleží ode dne 1.1.2021 úrok z nesprávně stanovené daně ve výši, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 8 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
11. Meritem sporu je výše sazby použitá pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně ode dne 1. 1. 2021, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené buď o 14 anebo o 8 procentních bodů. K zodpovězení této otázky soud vycházel z této právní úpravy.
12. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
13. Podle § 251a odst. 1 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021, vzniká úrok za každý jednotlivý den, kdy jsou splněny podmínky pro jeho vznik.
14. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 (resp. ve znění novely, zák. č. 283/2020 Sb.), je základem pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně (a) část uhrazené daně, o kterou byla snížena daň stanovená nad rámec tvrzení daňového subjektu nebo z moci úřední, (b) část daňového odpočtu nárokovaného v daňovém tvrzení, o kterou byl zvýšen daňový odpočet stanovený odlišně od tohoto daňového tvrzení, nebo (c) částka uhrazená na základě nezákonného nebo nicotného zajišťovacího příkazu. Podle odst. 2 cit. ust. vzniká úrok z nesprávně stanovené daně ode dne následujícího po (a) náhradním dni splatnosti daně, nebo došlo-li k její úhradě později, ode dne její úhrady, do dne jejího vrácení, použití nebo převedení, nejpozději však do uplynutí lhůty pro její vrácení, (b) posledním dni lhůty podle § 155b odst. 3 do dne vrácení, použití nebo převedení daňového Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

odpočtu, nejpozději však do uplynutí lhůty podle § 155b odst. 4 písm. a), nebo (c) dni splatnosti částky uvedené v zajišťovacím příkazu, nebo došlo-li k její úhradě později, ode dne její úhrady, do dne jejího vrácení, použití nebo převedení, nejpozději však do uplynutí lhůty pro její vrácení. Podle odst. 4 cit. ust. odpovídá výše úroku z nesprávně stanovené daně výši úroku z prodlení.

15. Podle Čl. II. bodu 11 novely úrok podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik, se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
16. Soud úvodem připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přílehavě uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. US 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování druhostupňového správního orgánu.
17. Soud předně konstatuje, že novela (zákon č. 283/2020 Sb.) přinesla zásadní změny ohledně úpravy úroků v daňovém řízení. Zákonodárce zvolil koncept, kdy nejprve v rámci obecných ustanovení upravil otázky společné všem úrokům a následně se věnuje specifikům jednotlivých typů úroků. U obecných ustanovení se úprava rozděluje na část společnou všem typům úroků (§ 251a daňového řádu) a na části určené typově pro dvě skupiny úroků. První skupinou jsou úroky hrazené daňovým subjektem (§ 251b daňového řádu). Jedná se o sankce v podobě úroku z prodlení a úroku z posečkání. Druhou skupinou jsou úroky hrazené správcem daně (§ 251c daňového řádu), ty mají povahu sankční i reparační. Jedná se o úrok z vratitelného přeplatku, úrok z nesprávně stanovené daně a úrok z daňového odpočtu. Úroky hrazené správcem daně plní funkci určité paušalizované náhrady škody (srov. § 251d Společná ustanovení o úrocích hrazených daňovým subjektem. In: ROZEHNAL, Tomáš. Daňový řád: Praktický komentář. Wolters Kluwer). Uvedenou zákonnou změnou byl dosavadní úrok z neoprávněného jednání správce daně nahrazen od 1. 1. 2021 novým institutem, a to úrokem z nesprávně stanovené daně.
18. Byť je úrok příslušenstvím hlavní veřejnoprávní pohledávky (ať na té či oné straně), aby mohl vzniknout, musí být každý den, ve kterém je generován, splněny podmínky pro jeho vznik (§ 251a daňového řádu). Protože úrok z neoprávněného jednání ve výši reposazby zvýšené o 14procentních bodů ztratil od 1. 1. 2021 zákonného podkladu, nemohl za novelizované právní úpravy nadále vznikat. Na jeho místo nastoupil nový úrok z nesprávně Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stanovené daně, který naopak zákonného podkladu nabyt. Komentářová literatura se k dané otázce vyjadřuje tak, že „přechodná ustanovení k novele stanoví, že dnem 1. 1. 2021 se u běžících úroků postupuje dle nové právní úpravy. Skutečnosti, které nastaly před tímto datem, zůstávají zachovány. Zákonodárce při formulaci přechodného ustanovení vycházel z pojetí, kdy úrok vzniká unikátně za každý den. 31. 12. 2020 tedy vznikl poslední úrok dle tehdejší právní úpravy. K 1. 1. 2021 pak dochází k aplikaci jak hmotněprávních, tak procesních ustanovení nové právní úpravy. Od 1. 1. 2021 se například mění výše úrokové sazby, bude aplikováno pravidlo o nepředepisování úroku do výše 1 000 Kč anebo se již nebude úrok sdělovat rozhodnutím, ale vyzněním. To vše i ve vztahu k úrokům, u nichž se titul pro vznik datuje před začátek roku 2021. Tyto budou vznikat do konce roku 2020 dle úpravy účinné před novelou č. 283/2020 Sb. a od 1. 1. 2021 dle komentované právní úpravy. Již vzniklé úroky zůstávají pochopitelně zachovány v podobě, v jaké vznikly, tj. nová právní úprava není založena na principu pravé retroaktivity. Specifikum tohoto uchopení přechodného ustanovení se projeví zejména v případě aplikace odst. 3, který explicitně vyjmenovává případy, kdy úrok nevzniká. Bude-li se jednat o překážku vzniku v období do konce roku 2020 právní úpravě či praxi neznámou, povede aplikace přechodných ustanovení k ukončení vzniku úroku, který do konce roku 2020 dle tehdejší právní úpravy vznikal. Úderem půlnoci dne 31. 12. 2020 již z důvodu nové překážky takový úrok přestane vznikat“ (viz § 254 Úrok z neoprávněného jednání správce daně. In: ROZEHNAL, Tomáš. Daňový řád: Praktický komentář. Wolters Kluwer). S ohledem na uvedené proto soud se nemůže ztotožnit se žalobcem, že se jedná o úpravu působící pravoretroaktivně, protože by měla být také v rozporu s ústavním pořádkem. Soud proto neshledal za nutné předkládat věc Ústavnímu soudu.

19. Soud má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s platnými právními předpisy. Nesouhlas žalobce s postupem správního orgánu, či jeho polemika, ještě neznamená, že správní orgán postupoval vadně.
20. Soud dále neshledal důvodnou ani námitku žalobce z repliky, rozvíjející uplatněný žalobní bod, že bylo zákonem založeno jeho legitimní očekávání nabytí určitého majetku v případě jeho úspěchu s žalobou, které následně v důsledku působení nepravé retroaktivity nebylo naplněno. Jak již bylo shora řečeno, úrok vzniká za každý jednotlivý den, kdy jsou splněny podmínky pro jeho vznik. Předpokládal-li žalobce, že správní orgán nesplní svou zákonnou povinnost k navrácení neoprávněně obdrženého plnění, a tedy i nadále bude každý den vznikat nový úrok, nemohlo být jeho očekávání legitimní, neboť dopředu nemohl předvídat, k jakému okamžiku mu bude nezákonně obdržené plnění správcem daně vráceno. Současně až do 31. 3. 2022, tedy do dne, kdy rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 Afs 28/2021-36 o neexistenci daňové povinnosti žalobce, si nemohl být žalobce jistý, zda bude mít na vrácení daně a úroku právo či nikoliv. V době rozhodnutí Nejvyššího správního soudu již také platila nová právní úprava úroku včetně přechodných ustanovení. Žalobce proto si musel být vědom, v jaké výši (zejména podle § 254 odst. 4 daňového řádu) pak může případný úrok očekávat.
21. Ostatními námitkami z repliky se soud nemohl relevantně zabývat, neboť je žalobce neuplatnil ve dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s.ř.s. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 11. 2022, přičemž tyto své žalobní důvody uvedl žalobce až ve svém odůvodnění ze dne 23. 2. 2024. Zmeškání lhůty nelze prominout (§ 72 odst. 4 s.ř.s.).
22. S ohledem na uvedené proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. *a contrario*, neboť plně úspěšnému žalovanému nevznikly nad rámec jeho úřední činnosti v tomto řízení žádné náklady, a proto nebyla náhrad nákladů řízení přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. září 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.